

- ir atzinusi, ka atbalsts, kas piešķirts *Ferriere Nord*, nav 1992. gadā apstiprinātās sistēmas piemērošana;
- ir interpretējusi minēto 2001. gada noteikumu 82. punktu, piešķirot šiem noteikumiem atpakaļejošu spēku, nevis atteikusies no to piemērošanas;
- nav ņēmusi vērā, ka investīcijas, attiecībā uz kurām *Ferriere Nord* ir piešķirts atbalsts, attiecas uz vidi;
- nav ņēmusi vērā pierādīšanas pienākumu, saskaņā ar kuru Komisijai, nevis uzņēmumam ir jānosaka, kādu daļu no kopējām investīcijām veido ar vidi saistītie izdevumi.

⁽¹⁾ OV L 310, 28.11.2001., 22. lpp.

⁽²⁾ OV C 72, 10.03.1994., 3. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 9. februārī (2005. gada 7. februāra fakss) ierosināja Eiropas Kopienu Komisija, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra sprieduma lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju daļēju atcelšanu*

(lieta C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju*, ko iesniedza Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv C. Cattabriga un L. Visaggio, pārstāvji.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. atcelt Pirmās instances tiesas 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju* daļā, kurā tiek apmierināta pret Komisiju vērstā prasība par zaudējumu atlīdzību, un, attiecīgi,
2. pasludinot galīgo spriedumu šajā lietā, noraidīt minēto prasību kā nepieņemamu;
3. piespriest *Cantina sociale di Dolianova* un citiem prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas apelācijas sūdzība attiecas tikai uz Pirmās instances tiesas sprieduma 129. līdz 150. punktu, par piecu gadu *dies a quo* noilguma termiņa noteikšanu, kā paredz Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 46. pants. Pēc Komisijas uzskatiem, Pirmās instances tiesas vērtējums pārsūdzētajā spriedumā, saskaņā ar kuru *dies a quo* noilguma termiņa tecējums sākas brīdī, kad prasītāji kooperatīvi varēja saprast, ka tiem netiks piešķirts Kopienu atbalsts, balstoties uz to, ka savulaik DAI samaksāja par labu AIMA drošības naudu, radies sakarā ar acīmredzamu juridisku kļūdu.

Proti, lai noteiktu *dies a quo* noilguma termiņu prasītāju kooperatīvu uzsāktajai darbībai, Pirmās instances tiesa nemaz nav ņēmusi vērā faktu, ka kopš 1983. gada Regula Nr. 2499/82 ⁽¹⁾ faktiski ir nodarījusi zaudējumus minētajiem kooperatīviem. Tieši otrādi, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka kooperatīviem šie zaudējumi varētu rasties. Pirmās instances tiesa apstākli, ka prasītāji zināja, ka zaudējumi ir radušies Regulas Nr. 2499/82 piemērošanas rezultātā, neuzskatīja par pietiekamu. Turklāt Pirmās instances tiesa uzsvēra, ka ir nepieciešams visai subjektīvs elements, proti, apziņa no prasītāju puses, ka tie var panākt savu prasījumu apmierināšanu tikai ceļot pret Komisiju prasību par zaudējumu atlīdzību.

Šāda pieeja ir pretrunā ar pastāvīgo judikatūru, kā arī ar tiesiskās drošības principu.

⁽¹⁾ OV L 267, 16.09.1982., 16. lpp. (šī regula vairs nav spēkā)

Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī

(lieta C-53/05)

(2005/C 82/36)

(tiesvedības valoda – portugāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Portugāles Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Pedro Andrade un Wouter Wils, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, atbrīvojot visu kategoriju iestādes no pienākuma darbu autoriem maksāt autoratlīdzību par darbu publisku patapināšanu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 5. pants saistībā ar 1. pantu Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK⁽¹⁾;
- piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirms Direktīvas 92/100 Portugāles tiesību akti darbu publiskas patapināšanas gadījumā neparedzēja pienākumu maksāt darba autoram autoratlīdzību par darbu, attiecībā uz kuru tiesības uz izplatīšanu bija izsmeltas. Šobrīd Portugāles tiesību aktos ir nostiprinātas tiesības uz autoratlīdzību, tomēr, atbrīvojot visu kategoriju iestādes no pienākuma darbu autoriem maksāt autoratlīdzību par darbu publisku patapināšanu Direktīvas 92/100 izpratnē, Portugāles Republika ir padarījusi šīs tiesības par bezmērķīgām un nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek iepriekš minētās direktīvas 1. un 5. pants.

⁽¹⁾ OV L 346, 61. lpp.

Prasība pret Somijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī

(lieta C-55/05)

(2005/C 82/37)

(tiesvedības valoda - somu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Somijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv M. Huttunen un K. Simonsson, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. novembra Direktīvas 2002/84/EK, ar ko groza direktīvas par kuģošanas drošību un kuģu izraisītā piesārņojuma novēršanu⁽¹⁾ prasības, vai arī nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Somijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kartībā bija 2003. gada 23. novembris.

⁽¹⁾ OV L 324, 29.11.2002., 53. lpp.

Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija cēla 2005. gada 9. februārī

(lieta C-57/05)

(2005/C 82/38)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Jean-Paul Keppenue, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 10. jūnija Direktīvas 2002/46/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz uztura bagātinātājiem⁽¹⁾ prasības, vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;
- 2) piespriest Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.